

KÁROLY DORINA

Karácsonyi képeslapok

1.
Plafonra festett hangyaboly,
tüskefehérje-árnyék,
gömbszerű lények,
testem megszokott, unalmas
gennyei fölött egy idegen
törzs kolonizál.
Kiráz magából a lakás, de
menni nem tudok, kint
zúgnak a karácsonyi fények,
fejemben meghibásodott
neoncsövek.

2.
Hogy korán kelés vagy
ébren alvás, elhallgatja előlem
a falióra folytonos és
változatlan kattogása.
Lábujjak és hajhagymák
között liftezik a pánik,
megáll a gyomornál,
kiszáll,
a fürdőszobai tükörből
egy fehér bolygó
két krátere mered rám.

3.
Lehuzatolnám az izzadt bőrt,
új takarót cserélnék el
egy régivel, lehet, ez már
egy tegnapi szorongás mai
álruhában, a szemközti lakás
ablakában macska mosakszik,
koszorú ég, eső kopog,
torkom kihantolt sírgödör,
másnap, holnap, soha már,
soha már tiszta gondolat.

4.
Két kihűlt végtaggal jelzem,
hogy túl nagy a cűg, túl nagy
a zaj, régen valahogy egyedűl
is ment betegnek lenni, most
meg újra kell tanulni az együttlevést,
az együtt evést, az evést és ivást,
levegőt nyelek minden korttyal,
és kiderűlt, hogy nem betegnek
sem így kellett volna lenni.

*Adendrikum**

A Föld történetének volt egy kora,
amikor még nem voltak fák,
és a fák köré nem gyűltek emberek,
hogy körbeöleljék a fákat,
nem voltak törzsek, s rajtuk emberkezek,
így csak a szél és a por simogatták egymást:
a Föld történetének volt egy kora,
amikor csak a fák hiánya létezett.

A lakótelep rózsaszín, kék és sárga
tömbjei között találsz majd egy parkot,
ahogy a főváros kátránnyal teli tüdejében
felfedezhetsz néhány fát is,
amelyek között unottan andalogva
a hiány felsőbbrendű természetén töprengsz,
miszerint mindig csak a nincs,
és sohasem a van, ami számít.

* A Föld történetének az a korai szakasza, amikor még nem voltak fák.